Ліси мої смутні і великі,
залишайтесь зі мною ! —
Я знаю, як вам невимовно страшно
перед навалою ночі :
я теж боюся не вийти із темряви,
але ж вам і втікати несила,
коли тишу поймає сутінь, —
так скорботно вона заступає.
Як настане мій час,
я хотів би назавжди лишитися з вами,
серед просвітлених поглядом Бога
умиротворених ваших галяв :
ні, не метеликом,
ні, не травинкою, —
а самою тільки присутністю.